

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ชุดซีเกมส์ ครั้งที่ 17 พ.ศ. 2536 และผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20 ปีการศึกษา 2535

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ชุดซีเกมส์ ครั้งที่ 17 พ.ศ. 2536 และผู้ฝึกสอนกีฬาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20 ได้มาจากการสุ่มแบบระดับชั้น (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งเป็นประเภทกีฬา คือ ประเภทกีฬาใช้ความแม่นยำ ประเภทกีฬาทีม ประเภทกีฬาปะทะ ประเภทกีฬาที่ใช้ร่างกาย ประเภทกีฬาว่ายน้ำและกรีฑา แล้วทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ประเภทกีฬาละ 6 คน เป็นจำนวน 30 คน และผู้ฝึกสอนกีฬา มหาวิทยาลัย ประเภทกีฬาละ 30 คน เป็นจำนวน 150 คน รวมกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อศึกษาเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา จำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ฝึกสอนกีฬา ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬา ตอนที่ 3 เป็นแบบประเมินเกี่ยวกับเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ผู้ฝึกสอนกีฬาต้องการเรียนรู้ ต้องการใช้อธิบาย และให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความแม่นยำตรง 7 ท่าน และได้นำไปหาค่าความเชื่อถือได้ของครอนบาช (Cronbach) ได้ค่า 0.90 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตัวเองนำข้อมูลที่ไดมาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอช เอ็กซ์ (SPSS®) หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้วย ที-เทสต์ (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 93.30 มีอายุระหว่าง 36-40 ปี ร้อยละ 33.00 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 43.00 จากสาขาพลศึกษา ร้อยละ 50.00 มีประสบการณ์เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นระยะเวลาระหว่าง 11-15 ปี กับมากกว่า 15 ปี ร้อยละ 26.70 เคยมีประสบการณ์เล่นกีฬานิตที่ฝึกสอน ร้อยละ 93.30 ระยะเวลาเล่นกีฬาที่ฝึกสอนมากกว่า 15 ปี ร้อยละ 28.60 ได้รับเป็นตัวแทนนักกีฬาในระดับทีมชาติไทย ร้อยละ 53.60 เคยได้รับความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬา ร้อยละ 76.60 โดยได้รับความรู้จากนักกีฬาแห่งประเทศไทย ร้อยละ 34.80

1.2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 94 มีอายุต่ำกว่า 30 ปี ร้อยละ 39.30 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 62.70 จากสาขาพลศึกษา ร้อยละ 37.30 มีประสบการณ์เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นระยะเวลาระหว่าง 3-5 ปี ร้อยละ 33.30 เคยมีประสบการณ์เล่นกีฬานิตที่ฝึกสอน ร้อยละ 92.70 ระยะเวลาเล่นกีฬาที่ฝึกสอนระหว่าง 6-10 ปี ร้อยละ 34.50 ได้รับเป็นตัวแทนนักกีฬาในระดับมหาวิทยาลัย ร้อยละ 35.30 เคยได้รับความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬา ร้อยละ 50.00 โดยได้รับความรู้จากมหาวิทยาลัย ร้อยละ 52.60

2. การใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย

2.1 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง เทคนิคเสริมให้นักกีฬามีความสามัคคีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว ตามลำดับ

2.1.1 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ประเภทกีฬาใช้ความแม่นยำ ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคความสามารถในการโค้ช เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจ

เข้มแข็ง ตามลำดับ

2.1.2 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ประเภทกีฬาทีม ใช้เทคนิคจิตวิทยา การกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคเสริมให้นักกีฬา มีความสามัคคีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว ตามลำดับ

2.1.3 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ประเภทกีฬาปะทะ ใช้เทคนิคจิตวิทยา การกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคควบคุมอารมณ์ เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง เทคนิคเสริมแนวคิดทางบวก ตามลำดับ

2.1.4 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ประเภทกีฬาใช้เร็กเกต ใช้เทคนิค จิตวิทยาการกีฬา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคความสามารถในการโค้ช เทคนิคให้นักกีฬา มีจิตใจเข้มแข็ง ตามลำดับ

2.1.5 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ประเภทกีฬาว่ายน้ำและกรีฑาใช้เทคนิค จิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคให้นักกีฬา มีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียว เทคนิค การฝึกจิตใจและจินตนาการ ตามลำดับ

2.2 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคเสริมให้นักกีฬา มีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียว เทคนิคเสริมพฤติกรรมอีกทีม เทคนิคให้นักกีฬา มีจิตใจเข้มแข็ง ตามลำดับ

2.2.1 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ประเภทกีฬาใช้ความแม่นยำใช้เทคนิค จิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคเสริมให้นักกีฬา มีความสามัคคีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว เทคนิคให้นักกีฬา มีจิตใจเข้มแข็ง เทคนิคเสริมพฤติกรรมอีกทีม ตามลำดับ

2.2.2 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ประเภทกีฬาที่ใช้เทคนิคจิตวิทยา การกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคเสริมให้นักกีฬามีความสามัคคีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว เทคนิคเสริมพฤติกรรมอีกเต็ม เทคนิคเสริมการเป็นผู้นำ ตามลำดับ

2.2.3 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ประเภทกีฬาปะทะใช้เทคนิคจิตวิทยา การกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคเสริมให้นักกีฬามีความสามัคคีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจ เข้มแข็ง เทคนิคเสริมแนวความคิดทางบวก ตามลำดับ

2.2.4 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ประเภทกีฬาใช้แร็กเกตใช้เทคนิค จิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคเสริมพฤติกรรมอีกเต็ม เทคนิคเสริมการเป็นผู้นำ เทคนิคการตั้ง เป้าหมาย ตามลำดับ

2.2.5 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ประเภทกีฬาว่ายน้ำและกรีฑา ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา ที่ใช้ 3 ลำดับแรก ได้แก่ เทคนิคเสริมให้นักกีฬามีความสามัคคีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว เทคนิค ความสามารถในการได้เทคนิคการตั้งเป้าหมาย

3. เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย และผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ต้องการเรียนรู้

3.1 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยต้องการเรียนรู้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19

3.2 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยต้องการเรียนรู้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ใน ระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09

4. เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย และผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ต้องการใช้ในอุดมคติ

4.1 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยต้องการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาในอุดมคติ
อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17

4.2 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยต้องการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาในอุดมคติ
อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19

5. เปรียบเทียบการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย กับ
ผู้ฝึกสอนกีฬาวิทยาลัย

5.1 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬาวิทยาลัยใช้เทคนิคจิตวิทยาการ
กีฬา พบว่าเกือบทุกข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น เทคนิคให้
นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็งและเทคนิคการตั้งเป้าหมาย

5.2 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬาวิทยาลัย ประเภทใช้ความ
แม่นยำ ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา พบว่าเกือบทุกข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 ยกเว้น เทคนิคเสริมพฤติกรรมฮักเหิม และเทคนิคความสามารถในการโค้ช

5.3 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬาวิทยาลัย ประเภทกีฬาที่ใช้
เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา พบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.4 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬาวิทยาลัย ประเภทกีฬาปะทะ
ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ทุก
ข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้น เทคนิคควบคุมอารมณ์

5.5 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬาวิทยาลัย ประเภทกีฬาใช้
แร็กเกต ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา พบว่าเกือบทุกข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 ยกเว้น เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง และเทคนิคการตั้งเป้าหมาย

5.6 ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬาวิทยาลัย ประเภทกีฬาว่ายน้ำ
และกรีฑา ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาทุกข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. ผู้ฝึกสอนกีฬาทันชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 และ 3.55 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ ผู้ฝึกสอนกีฬาทันชาติไทย และผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย มีประสบการณ์เล่นกีฬานิตเดีวกัน กับกีฬาที่ฝึกสอน ร้อยละ 93.30 และร้อยละ 92.70 ตามลำดับ และระยะเวลาเล่นกีฬานิตเดีวกันกับที่ฝึกสอนระหว่าง 6-10 ปี ร้อยละ 39.30 ของผู้ฝึกสอนกีฬาทันชาติไทย และร้อยละ 34.5 ของผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย จากประสบการณ์ในการเล่นกีฬา ของผู้ฝึกสอนกีฬา อาจจะเป็นส่วนให้ผู้ฝึกสอนสามารถเรียนรู้ลักษณะจิตวิทยาสังคมวิทยาการกีฬา ที่เป็นลักษณะเฉพาะที่เกิดขึ้นกับนักกีฬา ดังที่ พะระพงค์ บุญศิริ (2535) ได้กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนนอกจากจะมีทักษะความรู้ และประสบการณ์ และยังต้องรู้จิตใจของนักกีฬา เนื่องจากความแตกต่างของนักกีฬาในด้านความรู้ลักษณะต่าง ๆ อุปนิสัยเช่นเดีวกัน ลักษณะจิตวิทยาสังคมวิทยาการกีฬาของนักกีฬาจะแตกต่างกันกับผู้ที่ไม่ใช่เป็นนักกีฬา ดังที่ ธชา รุญเจริญ (2535) พบว่านักเรียนโรงเรียนกีฬา มีลักษณะทางจิตวิทยาสังคมวิทยาการกีฬาแตกต่างกันกับนักเรียนโรงเรียนประถมในจังหวัดสุพรรณบุรี เช่นเดีวกัน กรมพลศึกษา (2527) ได้พบว่า บุคลิกภาพของนักกีฬากับไม่ใช่เป็นนักกีฬา จะแตกต่างกันและบุคลิกภาพของกลุ่มนักกีฬาชนะเลิศ แตกต่างกับกลุ่มนักกีฬาทั่วไป ซึ่งลักษณะทางจิตวิทยาสังคมวิทยาการกีฬาที่เกิดขึ้นกับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดังเช่น อนันต์ อิตชู (2534) ได้กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนมีบทบาทที่จะมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพนักกีฬา ดังนั้นผู้ฝึกสอนพยายามใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อที่จะให้เกิดพฤติกรรม หรือบุคลิกภาพให้นักกีฬาของตนได้แสดงความสามารถสูงสุด หรือเกิดความเป็นเลิศ จึงทำให้ระดับการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาทันชาติไทย และผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาการให้ความสำคัญจากการวิจัย พบว่า การใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา อันดับ 1 ถึง 4 ของผู้ฝึกสอนกีฬาทันชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย มีอยู่ 6 เทคนิค ได้แก่ เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง เทคนิคเสริมให้นักกีฬามีความสามัคคีให้เป็นอันหนึ่งอันเดีว เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคเสริมพฤติกรรมอีกเทีม เทคนิคแรงจูงใจ เทคนิคเสริมการเป็นผู้นำ ซึ่งสอดคล้องกับ กุลด์และคณะ (1987) พบว่า ผู้ฝึกสอนกีฬามวยปล้ำให้ความสำคัญ

เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง เทคนิคแรงจูงใจ เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เช่นเดียวกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2532) ได้กล่าวไว้ว่า ในการเตรียมตัวนักกีฬาจะต้องมีเทคนิคการจูงใจ เทคนิคเสริมความอึดเหนี่ยว เทคนิคการเป็นผู้นำ เทคนิคให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง เช่นเดียวกับ อนันต์ อัฐ (2534) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบและคุณลักษณะที่สำคัญของนักกีฬาสอดคล้องจะต้องมีแรงจูงใจ ความประสงค์ มีจิตใจเข้มแข็ง เช่นเดียวกับ วิชิต จักรปิง (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงลักษณะที่เด่นของนักกีฬา มีความตั้งใจสูง จิตใจเข้มแข็ง ความเป็นผู้นำ อารมณ์มั่นคง มีการตั้งเป้าหมาย มีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมทีม มีการเป็นผู้นำ เช่นเดียวกับ สุวรรณ ฅณานวัฒน์ (2534) ได้กล่าวว่า สำหรับผู้ฝึกสอน ผู้ควบคุมทีม ก็ควรจะให้กำลังใจแก่นักกีฬา ควรสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ควรเสริมสร้างความสามัคคี เช่นเดียวกับ สมบัติ กาญจนกิจ (2533) ได้กล่าวถึง โด๊ซ เจมส์ เคาชินแมน ใช้เทคนิคแรงจูงใจ เทคนิคการตั้งเป้าหมาย เทคนิคการจินตภาพ เทคนิคการพูดปลุกใจ กับนักกีฬาว่ายนํ้า ส่วนเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ผู้ฝึกสอนให้ความสำคัญอยู่ลำดับท้ายได้แก่ เทคนิคการเตรียมจิตใจก่อนการแข่งขัน เทคนิคการฝึกจิตใจและจินตนาการ เทคนิคเสริมความตั้งใจและสมาธิ เทคนิคเสริมแนวความคิดทางลบ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเป็นเทคนิคที่ยากในการปฏิบัติและไม่เห็นผลอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับ กูลด์และคณะ (1987) ได้พบว่า ความวิตกกังวล ความตั้งใจ การทำสมาธิ และความลำบากทางจิต เป็นปัญหาที่พบบ่อยที่สุด

2. ค่าเฉลี่ยการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาระหว่างผู้ฝึกสอนนักกีฬาทิมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 และ 3.55 ตามลำดับ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนนักกีฬาทิมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ในแต่ละกลุ่มประเภทกีฬา ทุกประเภทกีฬา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้น ประเภทกีฬาปะทะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยกับผู้ฝึกสอนกีฬาทิมชาติไทย ประเภทกีฬาใช้ความแม่นยำ ประเภทกีฬาทีม ประเภทกีฬาใช้แร็กเกต ประเภทกีฬาว่ายนํ้าและกรีฑา ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้ฝึกสอนกีฬาประเภทปะทะ ผู้ฝึกสอนกีฬาทิมชาติไทย ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬามากกว่า ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ซึ่งเมื่อรวมค่าเฉลี่ยการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาทั้งหมดทุกประเภทกีฬา จึงทำให้ผู้ฝึกสอนกีฬาทิมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ

ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับมาก ยกเว้น ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ประเภทกีฬาปะทะ ใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาโดยรวมผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา อยู่ในระดับมาก จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬา ไม่แตกต่างกัน

ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ที่เคยได้รับความรู้ทางด้านเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา ร้อยละ 76.70 และร้อยละ 50 ตามลำดับ สถาบันที่ให้ความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬาส่วนใหญ่ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย ได้รับจากการกีฬาแห่งประเทศไทย ร้อยละ 34.8 รองลงมา คณะกรรมการโอลิมปิกสากล ร้อยละ 30.40 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยได้รับจากมหาวิทยาลัย ร้อยละ 52.60 รองลงมา การกีฬาแห่งประเทศไทย ร้อยละ 29.30 เมื่อพิจารณาสถาบันต่าง ๆ ที่ให้ความรู้ทางด้านเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา จะเห็นได้ว่าผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย และผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ได้รับความรู้จิตวิทยาการกีฬาจากสถาบันต่าง ๆ น้อย ทั้งนี้อาจจะมีสถาบันต่าง ๆ อื่นๆ ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจในด้านจิตวิทยาการกีฬา ดังที่ ศิลปชัย สุวรรณธาดา และณอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร (2534) ได้กล่าวถึง จิตวิทยาการกีฬาได้เปิดสอนในระดับปริญญาตรี โท และเอก ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งในระดับวิทยาลัย วิทยาลัยพลศึกษา และมหาวิทยาลัย แต่สถาบันศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องจิตวิทยาการกีฬาโดยตรงน้อยมาก จะเห็นได้ว่า สมาคมจิตวิทยาการกีฬาแห่งประเทศไทย ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2532 และผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย เคยได้รับการอบรมจากสมาคมจิตวิทยาการกีฬาแห่งประเทศไทย ร้อยละ 13.00 และร้อยละ 10.70 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ความรู้พื้นฐานของผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยในด้านจิตวิทยาการกีฬา ได้รับนั้นมีค่าใกล้เคียงกัน และประสบการณ์ในการเล่นกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัยกับผู้ฝึกสอนทีมชาติไทย ใกล้เคียงกัน ผู้ฝึกสอนส่วนใหญ่จะมีระยะเวลาในการเล่นกีฬาระหว่าง 6-10 ปี ร้อยละ 39.30 ของผู้ฝึกสอนทีมชาติไทย และ ร้อยละ 34.50 ของผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ส่วนประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอนนั้น ส่วนใหญ่ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย มีระยะเวลา 11-15 ปี กับมากกว่า 15 ปี ร้อยละ 26.70 ผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ในการฝึกสอนระยะเวลา 3-5 ปี ร้อยละ 33.30

ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้ฝึกสอนกอล์ฟทีมชาติไทยจะมีระยะเวลาในการฝึกสอนมากกว่าผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย และเมื่อนำผลการศึกษามาพบว่า ผู้ฝึกสอนกอล์ฟทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่ผู้ฝึกสอนระดับปริญญาตรี ร้อยละ 43.00 และร้อยละ 62.70 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มี ส่วนในการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกอล์ฟของผู้ฝึกสอนกอล์ฟทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย มีค่าไม่แตกต่างกันจนเห็นได้ชัด จึงอาจจะเป็นผลให้การใช้เทคนิคจิตวิทยาการกอล์ฟของผู้ฝึกสอนกอล์ฟทีมชาติไทยกับผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน

3. ผู้ฝึกสอนกอล์ฟทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยเทคนิคจิตวิทยาการกอล์ฟ ที่อาจจะเรียนรู้เท่ากับ 4.19 และ 40.09 ตามลำดับ และเทคนิคจิตวิทยาการกอล์ฟที่อาจจะใช้กับนักกอล์ฟในอุดมคติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 และ 4.19 ตามลำดับ อยู่ในระดับมาก อาจจะเห็นเพราะผู้ฝึกสอนกอล์ฟทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย เห็นความสำคัญของจิตวิทยาการกอล์ฟ ดังที่ อนันต์ อัครชู (2534) และวิชิต จักรบึง (ม.ป.ป.) ได้กล่าวว่า บทบาทของผู้ฝึกสอนที่ดีนั้นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจทางด้านจิตวิทยาการกอล์ฟ จากข้อมูลพื้นฐานความรู้ทางจิตวิทยาการกอล์ฟ ผู้ฝึกสอนกอล์ฟทีมชาติไทย เคยได้รับร้อยละ 76.70 และผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย เคยได้รับร้อยละ 50.00 สถาบันที่ให้ความรู้ทางจิตวิทยาการกอล์ฟกับผู้ฝึกสอนกอล์ฟส่วนใหญ่ ได้รับจากการกอล์ฟแห่งประเทศไทย ร้อยละ 34.80 ของผู้ฝึกสอนกอล์ฟทีมชาติไทย และร้อยละ 89.30 ของผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย ส่วนสมาคมจิตวิทยาการกอล์ฟแห่งประเทศไทย ผู้ฝึกสอน ได้รับร้อยละ 13.00 และผู้ฝึกสอนกอล์ฟมหาวิทยาลัย ได้รับร้อยละ 10.70 ซึ่งจะเห็นได้ว่าสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกอล์ฟและสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจิตวิทยาการกอล์ฟโดยตรงนั้น ยังให้ความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกอล์ฟน้อยมาก ทั้งนี้อาจจะเห็นเพราะความรู้จิตวิทยาการกอล์ฟสมัยใหม่ยังไม่แพร่หลายในประเทศไทย ดังที่ วิชิต คณิงสุขเกษม (2534) ได้กล่าวว่า ความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกอล์ฟเป็นวิทยาการสมัยใหม่ในวงการกอล์ฟทั้งต่างประเทศและในประเทศไทย เป็นวิทยาการที่ผู้ฝึกสอนและนักกอล์ฟไทยควรที่เรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ในการสร้างเสริมประสิทธิภาพในการเล่นกอล์ฟ ดังนั้น สถาบันที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกอล์ฟ การกอล์ฟแห่งประเทศไทย มหาวิทยาลัย กรมพลศึกษา สมาคมจิตวิทยาการกอล์ฟแห่งประเทศไทย สมาคมกอล์ฟต่าง ๆ น่าจะร่วมกันพัฒนาและเผยแพร่ความรู้จิตวิทยาการกอล์ฟให้กับผู้ฝึกสอนกอล์ฟ นำไปใช้เพื่อที่จะสร้างเสริมประสิทธิภาพในการเล่นกอล์ฟ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทย และผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ให้ความสำคัญเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาน้อย ได้แก่ เทคนิคการเตรียมสภาพจิตใจก่อนการแข่งขัน เทคนิคเสริมความตั้งใจและสมาธิ เทคนิคการฝึกจิตใจและจินตนาการ จะเห็นได้ว่า เทคนิคเหล่านี้มีประโยชน์ในการเตรียมสภาพจิตใจให้นักกีฬามีความสามารถสูงสุด แต่ผู้ฝึกสอนให้ความสำคัญน้อย น่าจะมีการเผยแพร่ความรู้ เทคนิคเหล่านี้ไปยังผู้ฝึกสอนและนักกีฬา
2. จากการศึกษาพบว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาทีมชาติไทยและผู้ฝึกสอนกีฬามหาวิทยาลัย ต้องการเรียนรู้ ต้องการใช้นวัตกรรมจิตวิทยาการกีฬา อยู่ในระดับมาก ฉะนั้น องค์กรที่มีส่วนในการพัฒนาทางด้านกีฬาสมควรที่จะเผยแพร่ความรู้ทางด้านเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาให้ผู้ฝึกสอนกีฬา

การวิจัยในครั้งต่อไป

1. น่าจะมีการศึกษาในแต่ละกลุ่มประเภทกีฬา หรือในแต่ละชนิดกีฬา เพื่อที่จะหาจุดเด่นในการใช้นวัตกรรมจิตวิทยาการกีฬาของแต่ละประเภทกีฬา
2. น่าจะมีการปรับปรุงวิธีการศึกษาเทคนิคจิตวิทยาการกีฬา อาจจะใช้แบบสัมภาษณ์หรือแบบศึกษาเฉพาะรายกรณี เพื่อเพิ่มความแม่นยำและเชื่อถือได้
3. ควรที่จะศึกษาแต่ละเทคนิคกีฬาว่ามีวิธีการอย่างไรบ้าง ในแต่ละประเภทกีฬา